

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: María Auxiliadora Arjona Camacho

Tuženik: Securitas Seguridad España SA

Izreka

Članak 18. Direktive 2006/54 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. srpnja 2006. o provedbi načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada treba tumačiti na način da, kako bi se osigurala stvarna i učinkovita naknada štete odnosno restitucija za štetu pretrpljenju zbog diskriminacije na temelju spola, vodeći računa o tome da ta naknada odnosno restitucija bude odvraćajuća i proporcionalna, taj članak nalaže državama članicama koje odaberu novčani oblik da u svoj pravni sustav, ovisno o svojim odredbama, ugrade mјere kojima se predviđa isplata naknade štete oštećenoj osobi kojom se u cijelosti naknađuje pretrpljena šteta.

(¹) SL C 409, 17. 11. 2014.

Presuda Suda (treće vijeće) od 17. prosinca 2015. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Mađarska) – WebMindLicenses kft protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Predmet C-419/14) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Porez na dodanu vrijednost — Direktiva 2006/112/EZ — Članci 2., 24., 43., 250. i 273. — Mjesto pružanja elektronički isporučenih usluga — Umjetno utvrđenje tog mjesta posredstvom konstrukcija koje nemaju veze s gospodarskom stvarnošću — Zloporaba prava — Uredba (EU) br. 904/2010 — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Članci 7., 8., 41., 47., 48., članak 51. stavak 1. i članak 52. stavci 1. i 3. — Prava na obranu — Pravo na saslušanje — Korištenje od strane poreznog tijela dokaza koji su prikupljeni u okviru usporednog nedovršenog kaznenog postupka bez znanja poreznog obveznika — Telekomunikacijska presretanja i zapljene elektroničkih poruka)

(2016/C 068/20)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: WebMindLicenses kft

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Izreka

1. Pravo Unije treba tumačiti na način da – kako bi se ocijenilo predstavlja li, u okolnostima poput onih iz glavnog postupka, ugovor o licenciji, čiji je predmet najam znanja i iskustva koje je omogućavalo korištenje internetske stranice preko koje su se pružale interaktivne audiovizualne usluge i koji je sklopljen s društvom koje je imalo poslovni nastan u državi članici različitoj od one na čijem području imalo poslovni nastan društvo davatelj te licencije, zlouporabu prava čiji je cilj okoristiti se time da je stopa PDV-a koja se primjenjivala na te usluge bila niža u toj drugoj državi članici – činjenica da je direktor i jedini vlasnik društva davatelja licencije bio autor tog znanja i iskustva, da je ista osoba izvršavala utjecaj ili nadzor nad razvijanjem i iskorištanjem navedenog znanja i iskustva i nad pružanjem usluga koje su se na njima temeljile, da je upravljanje finansijskim operacijama, osobljem i tehničkim sredstvima potrebнима za pružanje navedenih usluga bilo osigurano preko podugovaratelja kao i razlozi koji su mogli dovesti do toga da društvo WML daje u najam predmetno znanje i iskustvo društvu Lalib umjesto da ga samo iskorištava nisu sami po sebi odlučujući.

Na sudu koji je uputio zahtjev jest da analizira sve okolnosti iz glavnog postupka kako bi utvrdio je li taj ugovor predstavljalo potpuno umjetnu konstrukciju kojom se prikrivala činjenica da predmetne usluge nije u stvarnosti pružilo društvo stjecatelj licencije, nego društvo davatelj licencije, i to tako da osobito ispita je li osnivanje sjedišta poslovne aktivnosti društva ili stalne poslovne jedinice društva Lalib u Maderi bilo stvarno, je li to društvo, kako bi obavljalo predmetnu gospodarsku aktivnost, imalo prikladnu strukturu u smislu poslovnog prostora, ljudskih resursa i tehničkih sredstava kao i je li to društvo obavljalo tu gospodarsku aktivnost u svoje ime i za svoj račun, na vlastitu odgovornost i na vlastiti rizik.

2. Pravo Unije treba tumačiti na način da, u slučaju da se utvrdi zlouporaba koja je dovela do toga da je određeno mjesto pružanja usluga u državi članici koja je različita od one u kojoj bi ono bilo određeno da nije bilo zlouporabe, činjenica da je PDV bio plaćen u toj drugoj državi članici sukladno njezinu zakonodavstvu ne prijeći da se izvrši ponovni razrez tog poreza u državi članici mesta u kojem su te usluge u stvarnosti pružene.
3. Uredbu Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da je porezno tijelo države članice koje izvršava obračun PDV-a za usluge koje su već bile podvrgnute PDV-u u drugoj državi članici dužno podnijeti zahtjev za suradinju upravim tijelima te druge države članice kada je takav zahtjev koristan odnosno potreban za utvrđenje postoji li dužnost plaćanja PDV-a u prvoj državi članici.
4. Pravo Unije treba tumačiti na način da se protivi tomu da, radi primjene članka 4. stavka 3. UEU-a, članka 325. UFEU-a, članka 2., članka 250. stavka 1. i članka 273. Direktive o PDV-u, porezno tijelo može, kako bi utvrdilo postojanje zlouporabe u području PDV-a, koristiti dokaze koji su prikupljeni u okviru usporednog kaznenog postupka koji je još u tijeku, bez znanja poreznog obveznika, primjerice telekomunikacijskim presretanjem i zapljenom elektroničkih poruka, pod uvjetom da prikupljanje tih dokaza u okviru navedenog kaznenog postupka i njihovo korištenje u okviru upravnog postupka ne krše prava koja su zajamčena pravom Unije.
5. U okolnostima poput onih u glavnom postupku, na temelju članka 7., članka 47. i članka 52. stavka 1. Povelje, na nacionalnom je sudu, koji izvršava kontrolu zakonitosti odluke kojom je izvršen ponovni obračun PDV i koja se temelji na takvim dokazima, da provjeri, s jedne strane, jesu li telekomunikacijska presretanja i zapljena elektroničkih poruka istražna sredstva predviđena zakonom i potrebna u okviru kaznenog postupka te, s druge strane, je li to što navedeno tijelo koristi dokaze koji su prikupljeni tim sredstvima također dopušteno zakonom i potrebno. Nadalje, na njemu je da provjeri je li porezni obveznik, sukladno općem načelu poštovanja prava obrane, mogao, u okviru upravnog postupka, pristupiti tim dokazima i biti saslušan o njima. Ako utvrdi da on nije imao tu mogućnost ili ako su ti dokazi prikupljeni u okviru kaznenog postupka ili korišteni u okviru upravnog postupka kršenjem članka 7. Povelje, navedeni nacionalni sud mora ih isključiti i poništiti navedenu odluku ako utvrdi da je zbog toga bez osnova. Ti dokazi moraju se također isključiti ako taj sud nije ovlašten izvršiti kontrolu jesu li oni prikupljeni u okviru kaznenog postupka u skladu s pravom Unije ili ne može barem osigurati, na temelju kontrole koju je već izvršio kazneni sud u okviru kontradiktornog postupka, da su prikupljeni u skladu s tim pravom.

(¹) SL C 439, 8. 12. 2014.